31989L0104

11.2.1989 URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI L 40/1

PRVA DIREKTIVA SVETA
z dne 21. decembra 1988
o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami

(89/104/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti, zlasti člena 100a Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ([2]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([3]),

ker so med zakoni o blagovnih znamkah, ki se trenutno uporabljajo v državah članicah, neskladnosti, ki lahko ovirajo prost pretok blaga in storitev ter izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu; ker je glede ustanovitve in delovanja notranjega trga zato nujno približati zakone držav članic;

ker je pomembno upoštevati rešitve in prednosti, ki jih sistem blagovnih znamk Skupnosti lahko zagotovi podjetjem, ki želijo pridobiti znamke;

ker se trenutno ne zdi nujno lotiti popolnega približevanja zakonov o blagovnih znamkah v državah članicah, zato bo dovolj, če se približevanje omeji na nacionalne določbe zakona, ki najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga;

ker ta direktiva državam članicam ne odvzema pravice do nadaljnjega varstva blagovnih znamk, pridobljene z uporabo, temveč jih upošteva le glede na razmerje med njimi in blagovnimi znamkami, pridobljenimi z registracijo;

ker lahko države članice še naprej prosto določajo postopek v zvezi z registracijo, razveljavitvijo in neveljavnostjo blagovnih znamk, pridobljenih z registracijo; ker lahko na primer določijo način registracije znamke in postopkov za ugotavljanje neveljavnosti, odločajo o tem, ali naj se prejšnje pravice uveljavljajo v postopku registracije ali v postopku za ugotavljanje neveljavnosti ali v obeh, in, če omogočajo uveljavljanje prejšnjih pravic v postopku registracije, postopek ugovora ali preizkus pogojev po uradni dolžnosti ali oboje; ker lahko države članice še naprej prosto določajo učinke razveljavitve ali neveljavnosti blagovnih znamk;

ker ta direktiva ne izključuje uporabe drugih predpisov držav članic, ki niso predpisi o blagovnih znamkah, na primer predpisov v zvezi z nelojalno konkurenco, civilnopravno odgovornostjo ali varstvom potrošnikov;

ker doseganje ciljev, h katerim je usmerjeno približevanje zakonodaje, zahteva, da so pogoji pridobivanja in ohranjanja registrirane znamke na splošno enaki v vseh državah članicah; ker je nujno potrebno izdelati seznam znakov, ki lahko sestavljajo znamko, ob pogoju, da je zaradi takšnih znakov mogoče razlikovati blago ali storitve enega podjetja od blaga ali storitev drugega; ker jetrebaizčrpno navesti razloge za zavrnitev ali neveljavnost v

([1]) UL C 351, 31.12.1980, str. 1 in UL C 351, 31.12.1985, str. 4.
([2]) UL C 307, 14.11.1983, str. 66 in UL C 309, 5.12.1988.
([3]) UL C 310, 30.11.1981, str. 22.

zvezi s samo znamko, na primer odsotnost vsakega razlikovalnega značaja, ali v zvezi s kolizijami med znamko in prejšnjimi pravicami, tudi če so nekateri teh razlogov navedeni kot izbira držav članic, ki bodo torej te razloge lahko ohranjale ali uvedle v svojih zakonih; ker bodo države članice v svojih zakonih lahko ohranjale ali uvedle razloge za zavrnitev ali neveljavnost, povezane s pogoji za pridobivanje in nadaljnje lastništvo znamke, za katere ni določb o približevanju, ki zadevajo na primer upravičenost do dodelitve znamke, podaljšanje znamke ali pravila o pristojbinah ali se nanašajo na neizpolnjevanje pravil postopka;

ker je za zmanjšanje skupnega števila blagovnih znamk, registriranih in varovanih v Skupnosti, in posledično števila sporov, ki se med njimi pojavljajo, potrebno zahtevati, da se registrirane znamke dejansko uporabljajo ali v primeru, da se ne, razveljavijo; ker je nujno poskrbeti, da se znamka ne more razveljaviti na podlagi obstoja neuporabljene prejšnje znamke, medtem ko lahko države članice še naprej prosto uporabljajo isto načelo glede registracije znamke ali predvidijo, da se znamka ne more uspešno uveljavljati v postopku zaradi kršitev pravic, kadar se na podlagi zahteve za razveljavitev znamke ugotovi, da bi se znamka lahko razveljavila; ker je določitev pravil postopka v vseh teh primerih prepuščena državam članicam;

ker je za zagotovitev prostega pretoka blaga in storitev bistvenega pomena zagotoviti, da registrirane znamke v pravnih sistemih vseh držav članic uživajo enako varstvo; ker pa to ne sme preprečiti državam članicam, da po lastni izbiri določijo večji obseg varstva blagovnim znamkam, ki imajo ugled;

ker je varstvo, ki ga zagotovi registrirana znamka in katere funkcija je še posebej v zagotavljanju znamke kot označbe izvora, absolutna v primeru enakosti znamke in znaka ter blaga ali storitev; ker varstvo velja tudi v primeru podobnosti med znamko in znakom ter blagom ali storitvami; ker je neizogibno potrebno podati interpretacijo koncepta podobnosti v zvezi z verjetnostjo zmede; ker verjetnost zmede, katere upoštevanje je odvisno od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med znamko ter označenim blagom in storitvami, pomeni poseben pogoj takšnega varstva; ker so načini, na katere se lahko ugotovi verjetnost zmede, in zlasti dokazno breme, stvar nacionalnih postopkovnih pravil, v katere direktiva ne posega;

ker je zaradi pravne varnosti in brez nepravičnega vpliva na interese imetnika prejšnje znamke pomembno zagotoviti, da slednji več ne sme zahtevati ugotovitve neveljavnosti niti nasprotovati uporabi znamke, ki je kasnejša od njegove, katere uporabo je dolgo vede dopuščal, razen če je prijava kasnejše znamke vložena v slabi veri;

ker vse države članice Skupnosti obvezuje Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine; ker je nujno, da se določbe te direktive popolnoma ujemajo z določbami Pariške konvencije; ker ta direktiva ne vpliva na obveznosti držav članic, ki izhajajo iz te Konvencije; ker se, kjer je to primerno, uporablja drugi pod odstavek člena 234 Pogodbe,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Področje uporabe

Ta direktiva se uporablja za vsako znamko glede blaga ali storitev, ki je predmet registracije ali prijave za registracijo v državi članici kot posamična znamka, kolektivna znamka ali garancijska ali certifikacijska znamka ali ki je predmet registracije ali prijave za registracijo v Uradu Beneluksa za znamke ali mednarodne registracije z učinkom v državi članici.

Člen 2

Znaki, ki lahko sestavljajo znamko

Znamka je lahko sestavljena iz kakršnihkoli znakov, ki jih je mogoče predstaviti grafično, zlasti iz besed vključno z osebnimi imeni, slik, črk, številk, oblike blaga ali njegove embalaže, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikuje od blaga in storitev drugih podjetij.

Člen 3

Razlogi za zavrnitev ali neveljavnost

1. Kot znamka se ne smejo registrirati ali, če so registrirani, se jih lahko razglasi za neveljavne:

(a) znaki, ki ne morejo sestavljati znamke;

(b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;

(c) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali označbe, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitev ali druge lastnosti blaga;

(d) znamke, ki se sestojijo izključno iz znakov in označb, ki so postali običajni v jezikovni rabi ali v dobroverni ustaljeni praksi trgovanja;

(e) znaki, sestavljeni izključno iz:

— oblike, ki izhaja iz same narave blaga, ali

— oblike blaga, ki je nujna za dosego tehničnega učinka, ali

— oblike, ki daje blagu bistveno vrednost;

(f) znamke, ki nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom;

(g) znamke, katerih narava zavaja javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitve;

(h) znamke, za katere ni bilo izdano dovoljenje pristojnih organov in morajo biti zavrnjene ali razveljavljene na podlagi člena 6 terPariške konvencije za varstvo industrijske lastnine, v nadaljnjem besedilu „Pariške konvencije“.

2. Vsaka država članica lahko predvidi, da se znamka ne registrira ali da se, če se registrira, lahko razglasi za neveljavno, če in v naslednjem obsegu:

(a) se lahko uporaba te znamke prepove v skladu z določbami, ki niso določbe o blagovnih znamkah zadevne države članice ali Skupnosti;

(b) znamka vsebuje znak visoke simbolične vrednosti, še zlasti verski simbol;

(c) znamka vsebuje znamenja, embleme in grbe, ki niso zajeti v členu 6 ter Pariške konvencije in ki so v javnem interesu, razen če je bila privolitev ustreznih organov v njeno registracijo dana v skladu z zakonodajo države članice;

(d) prijavo za registracijo znamke je prosilec vložil v slabi veri.

3. Registracija znamke se ne zavrne, znamka pa se ne razglasi za neveljavno v skladu z odstavkom 1(b), (c) ali (d), če je pred datumom prijave za registracijo in z njeno uporabo dobila razlikovalen značaj. Vsaka država članica lahko poleg tega predvidi, da ta določba velja tudi, če je znamka dobila razlikovalni učinek po datumu vložitve prijave za registracijo ali po datumu registracije.

4. Vsaka država članica lahko poskrbi za to, da se z odstopanjem od prejšnjih odstavkov razlogi za zavrnitev registracije ali neveljavnost, ki veljajo v tej državi pred datumom začetka veljavnosti določb, potrebnih za uskladitev s to direktivo, uporabljajo za znamke, za katere je bila prijava vložena pred tem datumom.

Člen 4

Nadaljnji razlogi za zavrnitev ali neveljavnost v zvezi s prejšnjimi pravicami

1. Znamka se ne registrira ali, če se registrira, se jo lahko razglasi za neveljavno:

(a) če je enaka prejšnji znamki in če so blago in storitve, za katere se znamka uporablja oziroma je zanje registrirana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja znamka;

(b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z blagovnimi znamkami, obstaja verjetnost zmede v javnosti, pri čemer verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.

2. Izraz „prejšnje znamke“ v smislu odstavka 1 pomeni:

(a) naslednje vrste znamk z datumom vložitve prijave za registracijo, ki je pred datumom prijave za registracijo znamke, ter, kadar je to primerno, ob upoštevanju prednostnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s temi znamkami:

(i) znamke Skupnosti;

(ii) znamke, registrirane v državi članici, oziroma v primeru Belgije, Luksemburga ali Nizozemske, na Uradu Beneluksa za znamke;

(iii) znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki učinkujejo v državah članicah;

(b) znamke Skupnosti, za katere se v skladu z Uredbo o znamki Skupnosti upravičeno zahteva prednostna pravica v razmerju do znamke iz točk (a)(ii) in (iii), tudi če je bila ta znamka odsvojena ali pa je prenehala;

(c) prijave za znamke iz točk (a) in (b) pod pogojem njihove registracije;

(d) znamke, ki so na dan vložitve prijave za registracijo znamke ali, kadar je to primerno, zahteve za priznanje prednosti v zvezi z zahtevo za registracijo znamke, v državi članici znane v smislu izraza „znane“ v členu 6 *bis* Pariške konvencije.

3. Znamka se poleg tega ne registrira oziroma je v primeru registracije lahko razglašena za neveljavno, če je enaka ali podobna prejšnji znamki Skupnosti v smislu odstavka 2 in bo ali je bila registrirana za blago in storitve, ki niso podobni tistim, za katere je registrirana prejšnja znamka Skupnosti, če prejšnja znamka Skupnosti v Skupnosti uživa ugled in če bi uporaba poznejše znamke brez pravega razloga neupravičeno izkoriščala ali pa oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke Skupnosti.

4. Poleg tega lahko vsaka država članica predvidi, da se znamka ne registrira ali da je v primeru registracije lahko razglašena za neveljavno, če in v naslednjem obsegu:

(a) znamka je enaka ali podobna prejšnji nacionalni znamki v smislu odstavka 2 in bo ali je bila registrirana za blago in storitve, ki niso podobni blagu in storitvam, za katere je registrirana prejšnja znamka Skupnosti, če prejšnja znamka v zadevni državi članici uživa ugled in če bi uporaba poznejše znamke brez upravičenega razloga izkoriščala ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke;

(b) pravice do neregistrirane znamke ali drugega znaka v uporabi v gospodarskem prometu so bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo kasnejše znamke ali datuma zahtevanega priznanja prednostne pravice v zvezi z zahtevo za registracijo poznejše znamke, če neregistrirana znamka podeljuje svojemu imetniku prejšnje znamke pravico do prepovedi uporabe kasnejše znamke;

(c) uporaba znamke se lahko prepove na podlagi prejšnje pravice, ki se razlikuje od pravic iz odstavkov 2 in 4(b), še zlasti:

(i) pravice do imena;

(ii) pravice do osebne podobe;

(iii) avtorske pravice;

(iv) pravice industrijske lastnine;

(d) znamka je enaka ali podobna prejšnji kolektivni znamki, ki podeljuje pravico, ki je prenehala v obdobju največ treh let pred prošnjo;

(e) znamka je enaka ali podobna prejšnji garancijski ali certifikacijski znamki, ki je prenehala v obdobju pred vložitvijo zahteve, katerega dolžina je določena s strani države članice;

(f) znamka je enaka ali podobna prejšnji znamki, ki je bila registrirana za enako ali podobno blago ali storitve in v zvezi z njimi podelila pravico, ki je prenehala zaradi neuspešnega podaljšanja v obdobju največ dveh let pred vložitvijo zahteve, razen če je imetnik prejšnje znamke soglašal z registracijo kasnejše znamke in ni uporabljal svoje znamke;

(g) znamka bi se lahko zamenjala z znamko, ki je bila v uporabi v tujini na dan vložitve zahteve in ki se še vedno uporablja, ob pogoju, da je na dan vložitve zahteve prijavitelj deloval v slabi veri.

5. Država članica lahko dovoli, da v primernih okoliščinah registracije ni treba zavrniti oziroma znamke razglasiti za neveljavno, če imetnik prejšnje znamke ali druge prejšnje pravice soglaša z registracijo kasnejše znamke.

6. Vsaka država članica lahko predvidi, da se z odstopanjem od odstavkov 1 do 5 razlogi za zavrnitev registracije ali neveljavnost, ki veljajo v tej državi pred datumom začetka veljavnosti predpisov, potrebnih za uskladitev s to direktivo, uporabljajo za znamke, za katere je bila zahteva vložena pred tem datumom.

Člen 5

Pravice iz znamke

1. Registrirana znamka podeljuje imetniku izključne pravice. Imetnik ima pravico, da tretjim osebam prepove, da brez njegovega dovoljenja v gospodarskem prometu uporabijo:

(a) katerikoli znak, ki je enak znamki, za enako blago ali storitve, za katere je registrirana znamka;

(b) katerikoli znak, pri katerem zaradi njegove enakosti ali podobnosti z znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z znamko in znakom, obstaja verjetnost zmede v javnosti, ki vključuje verjetnost povezovanja med znakom in znamko.

2. Vsaka država članica lahko predvidi, da je imetnik upravičen preprečiti vsem tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, da v gospodarskem prometu uporabljajo katerikoli znak, enak ali podoben znamki, v zvezi z blagom ali storitvami, ki niso podobne tistim, za katere je registrirana znamka, če ima slednja v državi članici ugled in če bi uporaba takega znaka brez upravičenega razloga izkoristila ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled znamke.

3. Po odstavkih 1 in 2 je lahko med drugim prepovedano naslednje:

(a) opremljanje blaga ali njegove embalaže z znakom;

(b) ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod tem znakom ali ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom;

(c) uvoz ali izvoz blaga pod tem znakom;

(d) uporaba znaka na poslovni dokumentaciji in v oglaševanju.

4. Če se po zakonu države članice uporaba znaka pod pogoji iz odstavkov 1(b) ali 2 ne da prepovedati pred datumom, na katerega so v zadevni državi članici začeli veljati predpisi, potrebni za uskladitev s to direktivo, se pravice, podeljene z znamko, ne da uveljavljati za preprečitev nadaljnje uporabe znaka.

5. Odstavki 1 do 4 ne vplivajo na predpise v katerikoli državi članici v zvezi z varstvom proti uporabi znaka razen za razlikovanje blaga in storitev, če uporaba tega znaka neupravičeno okorišča ali škodi razlikovalnemu značaju ali ugledu znamke.

Člen 6

Omejitev učinkov znamke

1. Znamka ne daje imetniku pravice, da prepove tretji osebi uporabo v gospodarskem prometu

(a) lastnega imena in naslova;

(b) označb glede vrste, kakovosti, količine, namena, vrednosti, geografskega izvora, časa proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali drugih značilnosti blaga ali storitev;

(c) znamke, če je potrebno z njo označiti namen proizvoda ali storitve, zlasti za dodatke ali nadomestne dele;

ob pogoju, da jih uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji.

2. Znamka ne daje imetniku pravice, da prepove tretji stranki uporabo v gospodarskem prometu prejšnje pravice, ki velja le na določenem področju, če je ta pravica priznana v zadevni državi članici in znotraj meja področja, na katerem je priznana.

Člen 7

Izčrpanje pravice iz znamke

1. Znamka imetniku ne daje pravice, da prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki je bilo dano na trg Skupnosti označeno s to znamko s strani imetnika ali z njegovim soglasjem.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če obstajajo zakoniti razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga, še zlasti, če se stanje blaga spremeni ali poškoduje po tem, ko je bilo dano na trg.

Člen 8

Licence

1. Znamka je lahko predmet licence za nekatere ali vse vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana in za celotno ali del ozemlja zadevne države članice. Licenca je lahko izključna ali neizključna.

2. Imetnik znamke lahko uveljavi pravice iz znamke proti pridobitelju licence, ki ravna v nasprotju s katerokoli določbo v licenčni pogodbi v zvezi s trajanjem, z obliko, zajeto v registraciji, v kateri se lahko uporablja znamka, obsegom blaga ali storitev, za katerega je podeljena licenca, ozemljem, na katerem se znamka lahko uporabi, ali kakovostjo proizvedenega blaga oziroma opravljenih storitev, ki jih opravlja pridobitelj licence.

Člen 9

Omejitev kot posledica privolitve

1. Če je v državi članici imetnik prejšnje znamke v smislu člena 4(2) za obdobje petih zaporednih let privolil v uporabo znamke, registrirane v tej državi članici, medtem ko se je takšne uporabe zavedal, na podlagi prejšnje znamke ni več upravičen do vložitve zahteve za ugotovitev neveljavnosti kasnejše znamke ali nasprotovanju uporabi kasnejše znamke za blago ali storitve, za katere se uporablja kasnejša znamka, razen če je do registracije kasnejše znamke prišlo v slabi veri.

2. Vsaka država članica lahko predvidi, da se odstavek 1 smiselno uporablja za imetnika prejšnje znamke po členu 4(4)(a) ali druge prejšnje pravice iz člena 4(4)(b) ali (c).

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 imetnik pozneje registrirane znamke ni upravičen do nasprotovanja uporabi prejšnje pravice, čeprav ta pravica več ne more uveljavljena proti kasnejši znamki.

Člen 10

Uporaba znamk

1. Če v obdobju petih let po zaključku postopka registracije imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati znamke v državi članici za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena za neprekinjeno obdobje petih let, je znamka podvržena sankcijam iz te direktive, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.

2. Uporaba v pomenu odstavka 1 pomeni tudi naslednje:

(a) uporaba znamke v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja znamke;

(b) namestitev znamke na blago ali njegovo embalažo z znamko v državi članici izključno za potrebe izvoza.

3. Uporaba znamke s privolitvijo imetnika ali s strani katerekoli osebe, ki je pooblaščena za uporabo kolektivne znamke ali garancijske ali certifikacijske znamke, šteje kot uporaba s strani imetnika.

4. Glede znamk, registriranih pred datumom začetka veljavnosti predpisov, potrebnih za uskladitev s to direktivo v zadevni državi članici:

(a) če predpis, veljaven pred tem datumom, sankcionira neuporabo znamke v neprekinjenem šteje, da je zadevno obdobje petih let iz odstavka 1 začelo teči hkrati s katerimkoli obdobjem neuporabe, ki na ta datum že teče;

(b) če pred tem datumom ne velja noben predpis o uporabi, se šteje, da obdobja petih let iz odstavka 1 tečejo najmanj od tega datuma.

Člen 11

Sankcije za neuporabo znamke v pravnih in upravnih postopkih

1. Znamke se ne sme razglasiti za neveljavno na podlagi dejstva, da obstaja prejšnja znamka v koliziji z njo, če slednja ne izpolnjuje zahtev za uporabo iz člena 10(1), (2) in (3) ali člena 10(4), kakor je ustrezno.

2. Katerakoli država članica lahko predvidi, da se registracije znamke ne sme zavrniti na podlagi dejstva, da obstaja prejšnja znamka v koliziji z njo, če slednja ne izpolnjuje zahtev za uporabo iz člena 10(1), (2) in (3) ali člena 10(4), kakor je ustrezno.

3. Brez vpliva na uporabo člena 12, če pride do nasprotne zahteve za razveljavitev, vsaka država članica lahko predvidi, da se znamke ne sme uspešno uveljavljati v postopku zaradi kršitve pravic, če se ugotovi na podlagi ugovora, da bi se znamka lahko razveljavila skladno s členom 12(1).

4. Če se je prejšnja znamka uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene uporabe odstavkov 1, 2 in 3 šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

Člen 12

Razlogi za razveljavitev

1. Znamka se lahko razveljavi, če se v neprekinjenem obdobju petih let ni resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi; vendar pa nihče ne more zahtevati, naj se imetnikove pravice na znamki razveljavijo, če je v intervalu med iztekom petletnega obdobja in vložitvijo zahteve za razveljavitev prišlo do začetka ali ponovnega začetka resne in dejanske uporabe znamke; začetek ali ponovni začetek uporabe v obdobju treh mesecev pred vložitvijo zahteve za razveljavitev, ki se je začelo najkasneje ob izteku neprekinjenega obdobja petih let neuporabe, pa se ne upošteva, če do priprav na začetek ali ponovni začetek pride šele potem, ko imetnik ugotovi, da lahko pride do vložitve zahteve za razveljavitev.

2. Znamka se razveljavi tudi, če po datumu registracije

(a) zaradi dejanj ali opustitve imetnika v gospodarskem prometu je znamka postala obča oznaka za proizvod ali storitev, za katerega je registrirana;

(b) zaradi uporabe s strani imetnika znamke ali z njegovim soglasjem glede blaga in storitev, za katere je registrirana, znamka lahko zavaja javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega izvora tega blaga ali storitev.

Člen 13

Razlogi za zavrnitev ali razveljavitev ali neveljavnost v zvezi z nekaterim blagom ali storitvami

Če razlogi za zavrnitev ali razveljavitev ali neveljavnost znamke obstajajo le za nekatero blago ali storitve, za katere je bila ta znamka zahtevana ali registrirana, zavrnitev registracije ali razveljavitev ali neveljavnost obsega le tisto blago in storitve.

Člen 14

Naknadno ugotavljanje neveljavnosti ali razveljavitev znamke

Če se prednost prejšnje znamke, ki se ji je imetnik odpovedal ali pustil, da preneha, zahteva za znamko Skupnosti, se neveljavnost ali razveljavitev prejšnje znamke lahko ugotavlja naknadno.

Člen 15

Posebne določbe o kolektivnih znamkah, garancijskih znamkah in certifikacijskih znamkah

1. Brez vpliva na člen 4 lahko države članice, katerih zakoni predvidevajo registracijo kolektivnih znamk ali garancijskih ali

certifikacijskih znamk, predvidijo, da se takšne znamke ne registrirajo oziroma se razveljavijo ali razglasijo za neveljavne ob dodatnih razlogih poleg tistih iz člena 3 in 12, če tako zahteva funkcija teh znamk.

2. Z odstopanjem od člena 3(1)(c) lahko države članice predvidijo, da lahko znaki ali oznake, ki se v gospodarskem prometu lahko uporabljajo za označevanje geografskega izvora blaga ali storitev, sestavljajo kolektivne, garancijske ali certifikacijske znamke. Takšna znamka imetniku ne daje pravice, da bi tretjemu v gospodarskem prometu prepovedal uporabo takšnih znakov ali oznak, ob pogoju, da jih uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji; takšna pravica se še zlasti ne sme uveljavljati proti tretji osebi, ki je upravičena do uporabe geografskega imena.

Člen 16

Nacionalni predpisi, ki se sprejmejo v skladu s to direktivo

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 28. decembra 1991. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.

2. Svet lahko na predlog Komisije s kvalificirano večino premakne datum iz odstavka 1 najpozneje na 31. december 1992.

3. Države članice posredujejo Komisiji besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 17

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 21. decembra 1988

Za Svet

Predsednik

V. PAPANDREOU